

РЕШЕНИЕ

№ 7194

гр. София, 28.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **10374** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на П. Н. К. от [населено място], [улица], вх. Д, ет. 5, ап. 112, представляван от адв. О. Б., Заповед № 225з – 1181 от 17.09.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т. 1, б. "б" от Закона за движение по пътищата, издадена от Б. Б. – контролен орган в група „ООР“, сектор „ОП“ в първо РУ при СДВР. Жалбоподателят твърди, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, в нарушение на предвидената от закона форма, на процесуалните правила, на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Оспорват се фактическите основания за издаване на заповедта. По подробно изложени съображения се прави искане обжалваната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендират се разноси по делото.

Ответникът по жалбата - Б. Б. – контролен орган в група „ООР“, сектор „ОП“ в първо РУ при СДВР, редовно призован не се явява. Чрез процесуален представител се оспорва основателността на жалбата. Претендират се разноси по делото. Прави се

възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Административен съд – София град, трето отделение, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з - 1632 от 02.12.2021г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР сред които и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със заповед № 513з – 6400 от 07.07.2023г. Директорът на СДВР е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от секторите „Охранителна полиция“ в РПУ при СДВР. Издателят на оспорената заповед е полицейски орган по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от сектор „Охранителна полиция“ в 01 РУ при СДВР, видно от заповед № 513з –4529 от 31.05.2022г. на директора на СДВР.

С обжалваната заповед № 225з – 1181 от 17.09.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т. 1, б. "б" от Закона за движение по пътищата, Б. Б. – контролен орган в група „ООР“, сектор „ОП“ в първо РУ при СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство за установяване на употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техните аналози или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че спрямо субектът на ПАМ е съставен АУАН серия ГА № 903676 от 17.09.2024г.

Посоченият АУАН е представен по делото. Той е съставен срещу П. К. за това, че при извършена проверка на 17.09.2024г. в [населено място] е установен неправилно паркиран автомобил, собственост на жалбоподателя в кръстовището на ул. Дякон И. и ул. Ген. Г., жалбоподателят е бил сам в него и след направена справка е установено, че жалбоподателят е неправопособен водач, тъй като свидетелството му за

управление на МПС е била отнета. АУАН от 17.09.2023г. срещу жалбоподателя за отказ да бъде проверен с техническо средство за установяване на употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техните аналози или за неизпълнение на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози по преписката не е наличен. Няма каквито и да било други доказателства, че подобен отказ е бил извършен. Напротив, от разпитаните по делото свидетели, включително и от съставителя на АУАН се установява, че подобна проверка е била извършена, т.е. подобен отказ от жалбоподателя не е бил осъществяван.

С оглед фактическите основания, на които е издадена оспорената заповед, съдът приема че показанията на разпитаните по делото свидетели в останалата си част нямат отношение към предмета на доказване и не следва да се обсъждат. Дали жалбоподателят е имал качеството на водач на МПС, дали е бил правоспособен водач са обстоятелства, които в конкретния случай е безпредметно да се обсъждат, тъй като оспорената заповед не е издадена по повод твърдяно управление на МПС от жалбоподателя в качеството му на неправооспособен водач.

Предвид установеното от фактическа страна, като провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т. 1 от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, обсъдени по-горе, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган. С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – в чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени бланкетно, но достатъчно ясно.

Заповедта е издадена при пълна липса на соченото в нея фактическо основание – в рамките на извършената от контролните органи по ЗДвП проверка на 17.09.2024г. не е бил осъществен отказ от страна на жалбоподателя да бъде проверен с техническо средство за установяване на употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техните аналози или неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози. За подобно нарушение няма съставен АУАН, нито се установи изобщо да е било извършвано. По тези съображения съдът приема, че не са били налице сочените предпоставки за налагане на обжалваната ПАМ, поради което заповедта страда от порока материална незаконосъобразност и следва да бъде отменена. Евентуалното наличие на друго основание за прилагане на подобна мярка спрямо жалбоподателя не следва да се обсъжда, доколкото подобно основание не е било въведено с оспорената заповед.

С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията на жалбоподателя за разноски по делото. Представени са доказателства за направени разноски в размер на 810лв. – 10лв. за държавна такса и 800лв. за адвокатско възнаграждение. Съдът намира, че предвид обема на осъщественото процесуално представителство, проведения брой заседания и предмета на производството, платеното възнаграждение не е прекомерно. На основание чл. 143, ал.1 от АПК СДВР следва да бъде осъдено да плати тази сума на жалбоподателя.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, трето отделение, петнадесети състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Н. К. от [населено място], [улица], вх. Д, ет. 5, ап. 112, представляван от адв. О. Б., Заповед № 225з – 1181 от 17.09.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т. 1, б. "б" от Закона за движение по пътищата, издадена от Б. Б. – контролен орган в група „ООР“, сектор „ОП“ в първо РУ при СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да плати на П. Н. К. от [населено място], [улица], вх. Д, ет. 5, ап. 112, представляван от адв. О. Б., разноски по делото в размер на 810лв., от които 10лв.

за държавна такса и 800лв. за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.